

ความจริง

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

เทศน์พระ วันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๕๑

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ทำใจให้สงบ เวลาฟังธรรมเราต้องเปิดกว้าง เวลาฟังธรรมด้วยธรรมะ ธรรมะจะเข้าสัมผัสใจเรา ฟังธรรมด้วยโมฆบุรุษ ฟังธรรมด้วยความจับผิด ด้วยความผิด มันปิดหัวใจ

เหมือนเราฟังเทศน์ครูบาอาจารย์ก็เหมือนกัน มันไม่ได้จับผิดเวลาเราฟัง เพราะมันมีความรู้ความเห็นของเรา เวลาครูบาอาจารย์ท่านเทศน์ออกมามันตรงกับความรู้ความเห็นของเราไหม ถ้ามันไม่ตรงกับความรู้ความเห็นของเรา มันเป็นเพราะเหตุใด เราต้องหาเหตุผลสิ เราจะไปค้นหาเหตุผล

เหตุและผลรวมลงเป็นธรรม ธรรมะมันอยู่ที่เหตุและผล อย่าเอากำปั้นทุบดิน อย่าเอาสี่ข้างเข้าดู อย่าว่าเราถูก เราจะเอาดีไปหมด ทุกคนมันมีกิเลสในหัวใจนะ

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมาแล้ว ครูบาอาจารย์ของเรา หลวงปู่มันเวลาท่านพูดกับหลวงตา “มหา ท่านพรรษาที่เยอะแล้ว ให้ดูแลหมู่คณะ ให้พระใหม่ๆ มันเข้ามา มันจะได้มีข้อวัตรติดหัวมันไป ถ้าไม่มีข้อวัตรติดหัวมันไป มันก็เอาสี่ข้างมันเข้าดู” นี่เป็นความเมตตาของครูบาอาจารย์นะ

คุณ หลวงตาท่านสร้างวัดขึ้นมา ท่านจะพูดตลอดเวลา “มันมากเกินไปได้ไม่ได้ มันจะแออัดกันเกินไป มันไม่สะดวกแก่การประพฤติปฏิบัติ”

การประพฤติปฏิบัติ การเดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนามันจะไปทำลายกิเลสในหัวใจของเรา มันจะเป็นช่องทางเข้าไปหาสังขาร สิ่งทีครูบาอาจารย์ท่านเปิดช่องทางไว้ให้เรา ท่านเมตตามากนะ อย่าให้ท่านเสียกำลังใจ กำลังใจของท่าน ศาสนทายาท ทุกคนก็อยากปรารถนาศานทายาทจากใจดวงหนึ่งสู่ใจดวงหนึ่ง ใจของครูบาอาจารย์ของเราเวลาท่านส่งต่อมาถึงใจของเรา ให้อใจของเราเป็นธรรม อย่าให้อใจของเราเป็นกิเลส

ถ้าใจของเราเป็นกิเลส มันเข้าไม่ถึงธรรม มันเป็นเรื่องของกิเลสล้วนๆ เป็นเรื่องของโลก เรื่องของโลก ปัจจุบันนี้มีบริษัทบริหารจัดการ เขาทำให้เราได้ เราอยากจะมีงานมีการต่างๆ เขามาจัดการให้ได้หมดเลย เขามาออกแบบให้เสร็จเลย เราจะมีหน้ามีตาขนาดไหน เราจะจัดงานเราให้ยิ่งใหญ่ขนาดไหนก็ได้ถ้าเรามีสตางค์เสียอย่างเดียว

เดี๋ยวนี้พระก็เหมือนกัน มีแต่รูปแบบ เอาแต่รูปแบบมาอวดกันไง แล้วเราก็เป็นโลกอยู่แล้ว ไซ้ใหม่ ใจเราก็เป็นโลก พอเห็นเป็นรูปแบบเข้าเราก็ทิ้ง เราก็คีร์ชธา รูปแบบ คุณติ คุณภาพศิลปะฝาผนังที่เขาเขียนไว้สวยๆ เขาเขียนไว้มหัศจรรย์มาก มันเป็นเรื่องที่ไม่มีชีวิต มันเป็นรูปแบบ เราไปตื่นตื่นอะไรกับรูปแบบอย่างนั้น

แต่ถ้าเป็นธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มันแก้ทุกข์เราได้จริงหรือเปล่า มันทำความสะอาดใจของเราได้จริงหรือเปล่า ใจของเราสะอาดบริสุทธิ์จริงหรือไม่ ใจของเรา ไครมา โภกมคเห็จไม่ได้นะ มันเร้าร้อน มันมีกิเลสท่วมแวงในหัวใจอยู่ มันแสดงออกของมันเป็นธรรมดา ถ้ามันแสดงออกเป็นธรรมดา ครูบาอาจารย์ท่านเทศนาว่าการ มันไม่เป็นความจริง มันไม่สามารถถอนศรปักใจของเราได้หรอก มันเป็นไปไม่ได้ ถ้าสิ่งนี้เป็นไปได้ มันจะเป็นครูบาอาจารย์ของเราได้อย่างไร มันก็เป็นนกแก้วนกขุนทองไง

นกแก้วสมัยปัจจุบันนี้ตัวหนึ่งเป็นล้าน เขาเลี้ยงกันตัวหนึ่งเป็นล้าน รากามันนะ แล้วครูบาอาจารย์นกแก้วนกขุนทองมันเป็นพลาสติก มันไร้สาระ สิ่งที่ไร้สาระ เอาความจริงเข้าจับสิ เอาความรู้สึกของหัวใจเราเข้าจับว่ามันเป็นธรรมจริงหรือเปล่า ถ้าเป็นธรรมจริง แสดงกิริยาอย่างนั้น ออกมาได้อย่างไร กิริยาอะไร? กิริยาคือมารยาสาโดยใจ เป็นมารยาสาโดย เป็นโมฆบุรุษ หวังลาภ สักการะ หวังชื่อเสียง หวังความยอมรับของคน

แต่หลวงปู่มั่น หลวงตาของเรา ครูบาอาจารย์เราที่เป็นความจริง ไม่สนใจเรื่องกิริยาทำทางเลย กิริยานี้เป็นการแสดงออกของธรรม ถ้าธรรมมันได้ไหลไป คุณ้ำสิ น้ำป่าที่มันพัดมา น้ำป่าที่มันมีความรุนแรงของมัน มันพัดบ้านเรือนพังทลายไปหมดเลย แต่เวลาฝนตกน้ำหลากมา มันเอาสิ่งที่เปื้อนตะกอน เอาสิ่งที่เปื้อนปุ๋ยมา มันเป็นประโยชน์มาก

น้ำหลากก็คือน้ำหลาก น้ำสิ่งที่มันพัดมามันทำลายบ้านเรือนสิ่งที่กีดขวางไปหมดเลย สิ่งนั้นมันเป็นกระแสน้ำใสใหม่ กระแสน้ำพลังใสใหม่ ธรรมก็เหมือนกัน กิริยาไม่สำคัญ กิริยานี้เรื่องไร้สาระมาก มันมีเนื้อหาสาระหรือเปล่า เนื้อหาสาระการแสดงออกของธรรมนั้นนะ ถ้า

มันมีเนื้อหาสาระ เนื้อหาสาระมันคืออะไร เนื้อหาสาระมันคือความเป็นจริง สิ่งที่เป็นจริง ถูกต้อง ได้จริง สัมผัสได้จริง ถ้าใจมันจริง มันต้องเป็นความจริงอันเดียวกัน ความจริงมีหนึ่งเดียว ความจริงไม่มีสอง คุณติ ครูบาอาจารย์เวลาพูด พระอรหันต์ล้านองค์ก็ล้านวิธีการ ความล้านวิธีการ แต่ความจริงมันมีหนึ่งเดียว มันลงที่เดียวกัน มันเป็นอันเดียวกัน มันต่างกันไม่ได้ ถ้าต่างกัน พระอรหันต์องค์หนึ่งต้องผิดแน่นอน พระอรหันต์องค์หนึ่งต้องผิด ไม่ใช่พระอรหันต์เด็ดขาด

แต่ถ้าเป็นความจริงแล้ว มันจะมาสู่ทางที่ไหน คุณติ กระแสน้ำทุกกระแสน้ำ ลำธารทุกลำธาร ไหลลงสู่ทะเลหมด มันเป็นหนึ่งในเดียวกันหมด มันจะต่างกันไม่ได้ ถ้ามันต่างกันมันต้องมีความผิด มันมีความผิดเด็ดขาด แต่ความผิดอย่างนี้ ใครมีวุฒิภาวะไปจับความผิดอย่างนี้ได้ ความผิดของครูบาอาจารย์ท่านแสดงออกมาไง เราถึงว่าพึงธรรมมันต้องเอาเหตุเอาผลเข้าไปจับอย่าเอาความรู้สึก อย่าเอากระแสสังคม กระแสสังคมมันเป็นเรื่องของ การสร้างภาพ มันสร้างได้ทั้งนั้นนะ โลกเขาสร้างมาทั้งนั้นนะ แล้วสร้างขึ้นมาแล้วมันเป็นประโยชน์อะไรกับโลก

คุณหลวงปู่มันติ หลวงปู่มันท่านอยู่ในป่าตลอดนะ เวลาผู้ที่เข้าไปหาหลวงปู่มันต้องซื้อทางเข้าไป มันเป็นคนนำของเขายู่วัดหนองผือ คนจะเข้าไป ผู้เฒ่าไปไม่ได้ ต้องนั่งเกวียนไป ต้องซื้อทางไป คือเกวียนนั้นมันต้องบดข้าวเข้าไป ไม่มีถนน ไม่มีหนทาง ไม่มีสิ่งที่เข้าไปหาได้

แต่ในปัจจุบันเป็นอย่างนั้นไหม ในปัจจุบันนี้มีแต่เข้าไปหาโยม เข้าไปขอมงานกับเขาหมดใจ โลกเป็นใหญ่ ถ้าโลกเป็นใหญ่ ศาสนามันก็โดนโลกเหยียบย่ำ ถ้าโลกเหยียบย่ำแล้วมันจะเป็นอะไรล่ะ แล้วพูดออกมาเนะ เกรงใจเขา เกรงใจเรา เกรงใจเขาไปหมด พูดไปกระทบกระเทือนโยม เดี่ยวเกียรติยศมันจะหายไปหมดใจ มันต้องขออนุญาตกิเลสก่อนแล้วมันถึงแสดงธรรม

แต่ถ้ามันเป็นธรรมะ ธรรมเหนือโลก ธรรมเหนือโลกมันเป็นอมตธรรม มันสามารถชำระกิเลสได้ทั้งหมด ทุกคนแสวงหา เขาจะเข้าใจหรือไม่เข้าใจก็แล้วแต่ คุณติ เด็ก เราให้วิชาการกับเขา เวลาเราให้วิชาการเขา เราบังคับให้เขามีการศึกษา เขาเดือดร้อน เขาอึดอัดไปหมด แต่เวลาเขาจบการศึกษาแล้ว เขาไปทำหน้าที่การงานของเขา เขาจะซึ่งบุญซึ่งคุณอาจารย์ของเขา เพราะเขามีวิชาการอย่างนี้ เขาถึงมีตำแหน่งหน้าที่การงานนี้มา เขาซึ่งคุณมาก แต่ขณะที่เขามีการศึกษาอยู่ โคนบังคับอยู่ เด็กคนไหนมันก็ไม่มีความชอบทั้งนั้นนะ

ในการประพฤติปฏิบัติก็เหมือนกัน ในเมื่อมันเป็นกิเลสของเรา เราถูกไปทั้งนั้นนะ เราเก่งไปทั้งนั้นนะ เราเก่ง ทำไมมันสงสัยล่ะ ปากพูดดี ปากนี้จ้อยๆ เลย นกแก้วนกขุนทองเลยล่ะ แต่

หัวใจมันว่าเหว่ หัวใจมันเศร้าหมอง หัวใจมันไม่เข้าใจเลย ลังเลสงสัย พูดเสร็จแล้วก็วิตก พูดจบแล้วกลับไปปฏิบัติก็นั่งคอดก “เอ! เขาจะเชื่อเราหรือเปล่านะ เขาจะจับผิดเราได้หรือเปล่า เขาจะฟังเราหรือไม่ฟังเรา” พูดแล้วทำไมมันทิ่มตัวเองล่ะ พูดออกไปแล้วทำไมมันกลับมาทิ่มตัวเอง

แต่ถ้าเป็นธรรมดา มันจะไปทิ่มใครล่ะ มันไม่มีอะไรจะทิ่ม มันเป็นความจริงอันหนึ่ง ความจริงคือความจริงวันยังค่ำ พูดที่ไหนก็เป็นความจริง แต่คนรับได้หรือไม่ได้ มันเป็นเรื่องของกรรมเหนือโลก มันก็เป็นสัจธรรมอันหนึ่ง

ถ้าฟังธรรมแล้วเอามาเพื่อประโยชน์เรา มันจะได้ประโยชน์กับเรา พันธุกรรมทางจิต ถ้าจิตมันอ่อนแอ อินทรีย์มันอ่อนแอ เวลาธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าในกาลามสูตร อย่าเชื่อว่าอาจารย์เรา อย่าเชื่อว่ามันเข้ากับเหตุผลได้ อย่าเชื่อว่ามันสมเหตุสมผลที่มันจะเป็นจริง ไม่ให้เชื่อทั้งนั้นเลย เพราะมันเป็นตรรกะ แก้กเลสไม่ได้ เราต้องพิสูจน์ สิ่งที่อาจารย์ท่านสอนมันเป็นจริงไหม พิสูจน์ได้ พุทธโธเข้าไปสิ อัคมันเข้าไป ปัญญาอบรมสมาธิก็ทำเข้าไป แล้วเราเข้าไปเห็นกาย เห็นเวทนา เห็นจิต เห็นธรรมอย่างไร แล้วไปถามท่าน ถ้าท่านตอบผิด ท่านนะหลง ท่านนะไม่เป็น เราเห็นนะจริง นี่มันตรวจสอบง่ายๆ ที่ท่านพูดออกมามันเป็นจริงไหม ถ้าท่านพูดออกมาไม่จริง เราไปเห็นจริง ความเป็นจริงมันขัดแย้งกัน ความจริงมันมีหนึ่งเดียว ความจริงไม่มีสองหรือ หอกรอก ถ้าความจริงมีสอง ศาสนามันก็หลากหลายนะสิ

ศาสนาไม่มีหลากหลาย หนึ่งเดียว เห็นไหม พระสารีบุตรไปถามภิกษุณี “หนึ่งไม่มีสองคืออะไร”

อธิบายมาสิ สุขคู่กับทุกข์ มีดีคู่กับสว่าง ดีคู่กับชั่ว รักก็คู่กับชัง สว่างก็คู่กับมืด สว่างก็คู่กับไม่สว่าง มันมีของคู่หมด แล้วหนึ่งคืออะไรล่ะ

เอโก ฆมโม ธรรมอันเอก ในพระพุทธศาสนาเรา ธรรมอันเอก หนึ่งไม่มีสอง มรรค ๔ ผล ๔ นิพพาน ๑

นิพพานเป็นอย่างไร นิพพานมันมีรูปแบบหลากหลายขนาดนั้นเชียวหรือ นิพพานมันมีคนละอย่างสองอย่างหรือ นั่นนิพพานของใคร? ก็นิพพานของไอ้โมฆบุรุษไง โมฆบุรุษก็เป็นนิพพานของมัน

แต่ถ้านิพพานขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ลูกขึ้น เม้มปาก แล้วนั่งลง เหมือนกันหมด สัจธรรมอันเดียวกัน ทีนี้สัจธรรมอันเดียวกัน ถ้าเราฟังธรรม เรามีวุฒิภาวะ มันอยู่ตรงนี้ มันอยู่ตรงที่วุฒิภาวะของเรา เราฟังแล้วมันน่าเชื่อไหม มันเป็นเรื่องจริงไหม มันฟังแล้วมันสมกับที่เป็นจริงไหม เราคิดโต้แย้งได้นะ ไปอยู่ที่ไหนก็แล้วแต่ ถ้าครูบาอาจารย์ท่านพูดอะไร ให้คิดโต้แย้งไว้ แล้วหาเหตุผล ไม่ทำนุผิดก็เราผิด โต้แย้งด้วยหาเหตุผล ไม่ใช่โต้แย้งด้วยการนรคุณ

โต้แย้งด้วยการกตัญญูทเวที เห็นไหม ขอนิสัย อาจารย์กระสันอยากสึก ผู้ที่อุปฐากอยู่ ต้องออกอุบายไม่ให้ท่านสึก สัททวิหาริกอยากจะสึก อยากจะอะไร อาจารย์ต้องมีอุบายวิธีการ ชักพาดูกัน ชักผ้า พักผ่อน เจ็บไข้ได้ป่วย สัททวิหาริกกับครูบาอาจารย์จะดูแลกัน สิ่งนี้เป็นข้อวัตรปฏิบัติ นี่ก็เหมือนกัน อาจารย์กระสันอยากสึก อาจารย์กระสันคิดออกไปนอกกลุ่มนอกรทาง เราเป็นสัททวิหาริก เราแก้ไขได้หมด เรามีวิธีการ ถ้าเรามีเชาวน์ปัญญา นี่ไง ไม่ใช่เนรคุณ นี่กตัญญูทเวที เราคิดโต้แย้งด้วยความกตัญญูทเวทีได้นะ นี่ไง ที่ว่าถ้าเราคิดโต้แย้งคือเราไม่เคารพบูชาอาจารย์... ไม่ใช่

เราเคารพบูชา เรารักมาก เราเทิดทูนมาก แต่เหตุผลมันลงกันได้ไหม ถ้าเหตุผลมันลงกันได้ มันก็เป็นสัจธรรมใช่ไหม ถ้าเหตุผลลงไม่ได้ “แก่เพราะกินข้าว เต่าเพราะอยู่นาน” อาจารย์ อวูโส-กันต อวูโส-กันตด้วยกฎหมาย ด้วยวินัยใช่ไหม

แต่ถ้าคุณธรรมในหัวใจละ อวูโส-กันต เราเคารพด้วยธรรมวินัย แต่คุณธรรมในหัวใจ ถ้ามันไม่จริง ๕๐๐ พรรษา มันก็ไม่พ้นนิสัยอยู่วันยังค่ำ แต่ถ้าคนที่พ้นนิสัยมันมีหลักมีเกณฑ์ในใจ ธรรมวินัย สมมุติบัญญัติ วิมุตติ สมมุติบัญญัติ สมมุติแล้วบัญญัติ สมมุตินี้เป็นสมมุติต่างๆ โลกสมมุติ เป็นการสมมุติ บัญญัติเป็นธรรมวินัย นี่บัญญัติ สมมุติบัญญัติ เห็นไหม ชาติ แล้วเราไปเกาะชาติ ชาติ ๔ รู้ว่าชาติ ๔ สักแต่ว่าชาติ ๔ ก็สักแต่ว่าชาติ ๔ ดิน น้ำ ลม ไฟ ก็สักแต่ว่า ขนสักแต่ว่า ขนสักแต่ว่าหมดเลย แล้วจิตมันรู้อะไร สักแต่ว่า ใครเป็นสักแต่ว่า ถ้าสักแต่ว่า โลกก็มีอยู่แล้วโดยธรรมชาติของมัน แล้วใครบริหารจัดการมันล่ะ ใครเอาไปใช้เป็นผลประโยชน์

สักแต่ว่ามันต้องมีจิตเห็น สักแต่ว่านี่เป็นคำพูดของพระอรหันต์ มันมีความเป็นจริงของมันแล้ว มันถึงรู้จริง แล้วมันปล่อยวางได้ตามความเป็นจริง ไม่ใช่สักแต่ว่า เก้อๆ เคอะๆ เงินๆ ไม่ใช่อย่างนั้น มันเป็นไปโดยธรรมชาติ มันเป็นไปโดยข้อเท็จจริงที่มันจะเป็นสัจธรรมอย่างนั้น แต่ในเมื่อผู้ที่ปฏิบัติใหม่ ครูบาอาจารย์เป็นผู้ที่ให้นิสัย จะสอนลูกศิษย์อย่างไร

มันต้องทำความสงบของใจเข้ามา ถ้าใจมันสงบเข้ามาแล้วเห็นผม ขน เล็บ ฟัน หนังตามความเป็นจริง ถ้าเห็นผม ขน เล็บ ฟัน หนังตามความเป็นจริง วิภาคะ การแยกส่วนขยายส่วน เพราะอะไร เพราะถอนอุปาทาน ถอนความรู้สึก ถอนความยึดมั่นถือมั่นในความเป็นจริง ถ้าการถอนตามความเป็นจริงมันถอนได้จริง อย่างนี้ต่างหากมันถึงเป็นธรรม

ไม่ใช่ว่า “นั่นก็สักแต่ว่า”...ถ้าสักแต่ว่ามันเป็นธรรมตั้งแต่เราไปอยู่ในห้องนอนนะ ก็เรามีครบ ผม ขน เล็บ ฟัน หนัง ทุกคนก็มีครบ ทุกคนก็รู้หมด เจ็บปวดเหมือนกัน หยิกไปที่เนื้อก็เจ็บ หนังก็เจ็บ ถ้ามันสักแต่ว่าๆ ก็ไม่เจ็บลิ

นี่ไง ถ้าของจริงมันจะมีขั้นตอนของมัน คำว่า “ขั้นตอน วิธีการ” วุฒิภาวะของจิตมันมีพัฒนาการของมัน มันเห็นความสงบของใจเข้ามา เห็นการกระทำของมัน เข้าไปรื้อถอนใจของมัน มันทำได้ตามความเป็นจริงใจ

แต่ถ้าครูบาอาจารย์ไม่เป็น “โน่นก็สักแต่ว่า” ถ้าสักแต่ว่า แผงขายเนื้อสัตว์มันก็เป็นพระอรหันต์หมดเลย ยิ่งเชิงตะกอนเผาศพ พระอรหันต์เต็มเลย เพราะมันมีผม ขน เล็บ ฟัน หนังเหมือนกัน มันเป็นอย่างไรละ คนตายไปแล้วมันมีประโยชน์อะไร

คุณค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมา ระลึกถึงบุญคุณของอาหารคาวส เพราะไปศึกษากับอาหารคาวสมามาก ได้สมบัติ ๘ อาหารคาวสบอกเลยว่า “เจ้าชายสิทธัตถะมีความรู้เท่าเรา เป็นอาจารย์สอนได้ เป็นอาจารย์สอนลูกศิษย์ในสำนักเรา เรายกให้เป็นอาจารย์องค์หนึ่งในกรรมกรที่เป็นอาจารย์ด้วยกัน”

เจ้าชายสิทธัตถะไม่เอา เพราะอะไร เพราะสมบัติมันก็หีนทับหญ้าไว้เฉยๆ ออกมามันก็ทุกข์อย่างเดิม ออกมาคั้นคว่ำของตัวเองจนสำเร็จเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พอเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า “จะสอนใครได้หนอ” เล็งญาณจะสอนใคร จะสอนคนนี่นะ การรื้อสัตว์ขนสัตว์ไม่ใช่ไปเจอสัตว์แล้วก็จะเอาสวิงไปรื้อมันขนมัน ไม่ใช่หรอก เล็งญาณคว้าวุฒิภาวะของจิตของแต่ละคนมันสมใหม่ การแสดงธรรมออกไปเขาจับได้ไหม นี่แสดงธรรม อาหารคาวสเข้ามานสมบาติอยู่ จิตมันนิ่งอยู่ แต่กิเลสมันส่งออก จะไปสอนอาหารคาวสก่อน แต่กำหนดดู “โห้! น่าเสียดาย ตายไปเมื่อวานนี้เอง”

ตายไปแล้วทำไมไม่ตามไปสอนบนพรหมลัะ

นี่ไง ในเมื่อสักแต่ว่า คนมันตายไปแล้ว จิตมันออกจากร่างไปแล้วมันจะมีประโยชน์อะไร

“ผม ขน เล็บ ฟัน หนังกเป็นอริยสัจ ผม ขน เล็บ ฟัน หนังกเป็นสังขาร” ถ้ามันเป็นสังขาร ศพมันก็เป็นสังขาร มันไม่เป็นสังขารเพราะอะไร เพราะมันไม่มีจิต

จิตตกาวนา จิตสงบเข้ามาก่อน แล้วจิตไปเห็นผม ขน เล็บ ฟัน หนังกด้วยข้อเท็จจริง การเห็นผม ขน เล็บ ฟัน หนังกด้วยข้อเท็จจริงมันจะสะเทือนหัวใจมาก การเห็นกายด้วยจิต จิตเห็นกายมันวิภาคะ มันจะขยายส่วนแยกส่วน อุกคหนิมิต วิภาคนิมิต การขยายส่วนแยกส่วนโดยเจโตวิมุตติ

ไม่ใช่ว่า “สักแต่ว่าๆ” เริ่มต้นก็สักแต่ว่าเลย คือปฏิบัติเลย มันเข้าไม่ถึงธรรมหรอก มันเป็นไปไม่ได้ สิ่งที่เป็นไปไม่ได้ ถ้าครูบาอาจารย์ที่สอนเป็นสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ ลูกศิษย์ทำไป นี่ไง โคน่าฝูง ถ้าโคมันโง่ มันจะเอาฝูงโคนั้นอยู่ในวังน้ำวน ตายท่าหมด ถ้าโคมันฉลาดมันจะพาฝูงโคนั้นขึ้นฝั่ง

สิ่งสัจจะความจริงอย่างนี้ไม่ต้องไปหาที่ไหนหรอก เพราะอะไรรู้ใหม่ เพราะเอกสารหลักฐาน คือเทศน์ออกมา ธรรมะจะรู้ได้ก็ต่อเมื่อแสดงธรรม ผู้ใดแสดงธรรมออกมา มันออกมาจากความรู้อันนั้น ถ้าความรู้อันนั้นมันรู้ได้ขนาดไหนก็พูดได้เท่านั้น สิ่งทีพูดออกมา พูดจากความเห็นของตัวเอง

แล้วบอกว่า “จะไปจับผิดๆ”

ไม่ได้จับผิด มันเทศน์ออกมาอยู่ในห้องตลาดเต็มไปหมดเลย เพียงแต่คนที่ม่หลักเกณฑ์ มีปัญญาไม่มีปัญญามันเห็นหมด นี่ไง คนโง่ คนฉลาด สร้างเอกสารเท็จก็เป็นความผิดอันหนึ่ง ไข้เอกสารเท็จก็เป็นความผิดอีกอันหนึ่ง เทศน์ออกมาเท็จ ตัวเองเทศน์ออกมาเป็นธรรมะเท็จๆ ก็เป็นความผิดอันหนึ่ง ยังบอกว่า “ฉันเทศน์ธรรมะ โอ๊ย! มาจับผิดฉันได้อย่างไร” นี่สร้างเอกสารเท็จ

ไข้เอกสารเท็จ เอาเทศน์ว่าการนั้นออกไปในห้องตลาดไปหาผลประโยชน์ “โอ๊ย! ธรรมะขององค์นั้นคืออย่างนั้น ธรรมะขององค์นี้คืออย่างนี้” นี่ไข้เอกสารเท็จ พอบอกไข้เอกสารเท็จ อ้าว! เอกสารเท็จมันก็มีโทษนะ

หลวงปู่ต๋อนท่านขึ้นไปบนเขา ไปสอนพระองค์หนึ่ง แล้วท่านเดินลงจากเขา มา “เอ๊ะ! เราสอนผิดไว้คำหนึ่ง”

ท่านเดินขึ้นเขาไปเลย ไปบอกว่า “คำที่ผมพูดคำนั้นผิดนะ”

พระองค์นั้นบอก “โอ๊ย! หลวงปู่ทำไมต้องขึ้นมาขนาดนี้ มาพูดเมื่อไหร่ก็ได้”

“ไม่ได้ เพราะเดี๋ยวถ้าท่านไปพูดให้คนอื่นฟัง คนอื่นฟังต่อไปมันเป็นเรื่องผิด”

ตัวเองทำตัวเองหลงผิดมันก็เป็นความเสียหายของตนเอง แต่เราหลงผิดแล้วทำให้คนอื่นหลงผิดด้วย บาปอกุศลนี้มหาศาลเลย นี่มันเป็นเรื่องข้อเท็จจริง ต่อไป ๕,๐๐๐ ปี ศาสนาจะเสื่อมเสื่อมอย่างไร? เสื่อมเพราะจิตใจของคนมันเสื่อมจากหลักธรรม

ธรรมะไม่เคยเสื่อม ธรรมะมีอยู่โดยดั้งเดิม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามารื้อฟื้นสิ่งที่มีอยู่แล้ว ในภัทร์กับนี้เป็นองค์ที่ ๔ แล้วองค์ที่ ๕ พระศรีอริยเมตไตรย นี่ของที่มีอยู่แล้ว มันไม่มีวันเสื่อมหรอก เพียงแต่พวกเราเสื่อม จิตใจเราเสื่อม จิตใจเราไม่มีกำลังพอที่จะเข้าไปรื้อฟื้น ที่จะเข้าไปถึงเป้าหมายอันนั้นได้ เรานี้เสื่อมจากธรรม นี่เราเสื่อมนะ แล้วในเทศนาว่าการเป็นเอกสารเท็จมา หลักการมันบิดเบือนไปโดยสามัญสำนึกของจิตของกิเลส มันก็ต้องการความสะดวกสบายของมันอยู่แล้ว มันไม่ต้องการขวนขวาย มันต้องการแบบว่า “ฉิบปาทิญญา ผู้ปฏิบัติง่ายรู้ง่าย เราต้องปฏิบัติ เราต้องรู้”...สร้างบุญกุศลอะไรมา การที่ปฏิบัติง่ายรู้ง่าย ฉิบปาทิญญา เขาต้องมีบุญกุศลของเขา อย่างพระสารีบุตร พระโมคคัลลานะ ท่านปรารถนาเป็นอัครสาวก ท่านต้องสร้างของท่าน อัครสาวก สาวกสาวกจะ เอตทัคคะแต่ละองค์สร้างมาหลากหลายแตกต่างกัน

นี่ก็เหมือนกัน สิ่งที่ท่านสร้างของท่านมา ท่านทำของท่านมา ฉิบปาทิญญา ความตรัสรู้รู้ง่าย มันต้องมีพื้นฐาน คนต้องทำมา ถ้าทำมาแล้วมันไม่แสดงออกชื่อบื้อแบบที่ไม่มีปัญญาอย่างเราหรอก พวกเราสาวกสาวกจะ

แต่ถ้ามันเป็นผู้ที่มีเขาวนปัญญา มันมีหลักคิด มันมีจุดยืน มันจะหาเหตุผล อาจารย์พูดนี้ถูกหรือผิด สิ่งที่ถูกออกมาจะมีเหตุผลใหม่ ถ้ามีเหตุผล คุณ หลวงตาท่านบอกเวลาท่านได้กับหลวงปู่ มัน ไม่ใช่ได้ด้วยทิฐิฐานะ คำว่า “ได้” หมายถึงว่า เราก้มีความรู้อันหนึ่ง เราก้มีปัญญาอันหนึ่ง ในเมื่อเรามีปัญญาอันหนึ่ง เรามีความเห็นของเราอันหนึ่ง ท่านก็มีความเห็นของท่านอีกอันหนึ่ง ถึงต้องหาเหตุผลกันไง นี่พูดโต้แย้งเพื่อหาเหตุผล หาข้อเท็จจริงที่เป็นความถูกต้อง

แต่สุดท้ายแล้ว เพราะอะไร เพราะหลวงปู่มันท่านเป็นพระอรหันต์ หลวงตาท่านเป็นลูกศิษย์ ท่านยังเป็นผู้ที่แสวงหาอยู่ เหตุผลดีขนาดไหน เพราะอะไร เพราะหลักการทางวิชาการ เพราะ

เรียนมาเป็นมหา แล้วปฏิบัติด้วย จินตมยปัญญามั่นกว้างขวางมาก แต่ด้วยเหตุด้วยผล “อืม! ก็น่าฟังของท่านนะ แล้วถ้าเรามาหาท่าน ทำไมเรามาหาท่านล่ะ เรามาหาท่านเพื่อมาหาคนชี้แนะ ในเมื่อเรามาหาท่านแล้วทำไมเราไม่ลองประพฤติปฏิบัติดูแบบท่านล่ะ”

พอประพฤติปฏิบัติเข้าไป “อืม! ท่านถูกหมดเลย เราผิดหมดเลย”

เพราะเราเป็นจินตนาการของเราหมดเลย แล้วเรามีทางวิชาการรองรับด้วย

เวลาหลวงปู่มั่นถาม “มหา จิตสบายดีไหม”

“สบายดีครับ สบายดีครับ”

“มันสบายตายอะไร นั่นมันสุขในเศษเนื้อติดฟัน”

“สุขในเศษเนื้อติดฟันอันนี้ก็เป็นสัมมาสมาธิ ถ้าสัมมาสมาธิไม่เป็นแบบนี้ สัมมาสมาธิในพระไตรปิฎกจะให้เดินทางไหนล่ะ”

“สัมมาสมาธิของท่านอย่างหนึ่ง...” เพราะสัมมาสมาธิของเรามันมีความเห็นผิด คือมีสมุทัยไข้ใหม่ “สัมมาสมาธิของท่านอย่างหนึ่ง สัมมาสมาธิขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอย่างหนึ่งเว้ย! สัมมาสมาธิขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามันไม่มีสมุทัย ไม่มีทกฏฐิมานะ ไม่มีความเห็นผิดนั้นบวกเข้ามา”

ก็ยังไม่เข้าใจนะ พอมาปฏิบัติ มาทดสอบ “อืม! จริงของท่านหมดเลย”

ตั้งแต่นั้นมาเวลาหลวงปู่มั่นขึ้นเสียง จะหมอบลงฟังก่อน “สงสัยมันจะเป็นแบบนี้แหละ สงสัยของท่านจะจริง สงสัยของเราจะปลอม” เห็นใหม่ สงสัยว่าเราจะปลอม ของท่านคงจะจริง เพราะมันได้ทดสอบครั้งแรก พอเราทดสอบครั้งแรกแล้ว ของเรามันผิดหมดเลย ของท่านถูก ฉะนั้น คำตอบของท่านในแต่ละครั้งๆ มันก็ต้องตั้งหลักก่อน

การค้นคว้า การแสวงหาอย่างนี้มันไม่ใช่การโต้แย้งด้วยการเนรคุณ มันโต้แย้งด้วยความกตัญญูกตเวที เพราะหลวงปู่มั่น ครูบาอาจารย์ท่านต้องการสร้างศาสนทายาทขึ้นมาเพื่อดำรงศาสนา ศาสนาทายาทมันต้องสะอาดบริสุทธิ์มาจากใจ ถ้าใจเราไม่สะอาดบริสุทธิ์ มันเป็นโมฆบุรุษ มันเป็นเล่ห์มันเป็นกล มันเอาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาเป็นสินค้า

แต่ถ้ามันเป็นสัจจะความจริงขึ้นมา มันไม่ใช่เป็นเล่ห์เป็นกล ศาสนทายาทมันต้องสะอาดบริสุทธิ์มาจากใจ ถ้าใจมันสะอาดบริสุทธิ์ ศาสนทายาทอย่างนี้มันจะเป็นหลักเกณฑ์ในศาสนา ครูบาอาจารย์ท่านต้องการตรงนี้ ท่านมีเมตตาอย่างนี้ ท่านมีเป้าหมายอย่างนี้ ท่านถึงพยายามทำ คุณติ สิ่งที่ว่าไว้ให้เป็นข้อวัตรปฏิบัติ หลวงปู่มั่นท่านบอก “ให้มิข้อวัตรปฏิบัติคิดหว่ามันไป” ถ้ามันมีข้อวัตรปฏิบัติคิดหว่ามันไป มันมีสมบัติ มันจะรู้เลยว่าสิ่งใดถูกสิ่งใดผิด คุณติ คุณอย่างเงินจริงกับเงินปลอม เรามีเงินจริงคิดตัวเรามา ถ้ามีเงินปลอม มันเปรียบเทียบได้ว่าสิ่งนี้ปลอมสิ่งนี้จริง เพราะสิ่งจริงเรามีอยู่ สิ่งนั้นเป็นสิ่งปลอม เราเห็นได้

เรามีข้อวัตรปฏิบัติขึ้นมา ข้อวัตรปฏิบัติคืออะไร ข้อวัตรปฏิบัติมันก็มาจากกรรมวินัย พระพุทธเจ้า กิจของสงฆ์ ๑๐ อย่าง กิจของสงฆ์มีอะไรบ้างล่ะ กวาดลานเจดีย์ วัชกุฎีวัตร วัตรในโรงฉัน นี่ข้อวัตรปฏิบัติ ถ้ามันมีข้อวัตรปฏิบัติ นี่กิจของสงฆ์ ในการนั่งสมาธิภาวนา กิจของสงฆ์ไม่ใช่ไปร่อนหาเหยื่อหรืออก ไอนั้นไม่ใช่กิจของสงฆ์ ไอนั้นมันกิจของวณิก เทียวหาผลประโยชน์ วณิกไป

แต่นี้มันกิจของสงฆ์ มันเป็นข้อวัตรปฏิบัติ ถ้าเรามีข้อวัตรปฏิบัติ เราอยู่กับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ธรรมและวินัย เรากอดองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไว้ เราจะผิดไปไหน ธรรมและวินัยเป็นศาสดาของเรา แล้วเรากอดองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไว้ คุณติ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกไว้ในพระไตรปิฎก “ภิกษุ ถ้าผู้ใดอยู่ถึงตะวันตกของประเทศชมพูทวีป ถ้าประพฤติปฏิบัติตามเรา เหมือนกับอยู่ใกล้เรา ผู้ใดจับชายจิวรเราไว้ แต่ไม่ปฏิบัติตามเรา...”

ตามเราคืออะไร ตามเราคือกรรมวินัยไป ตามเราคือข้อวัตรปฏิบัตินี้ไป ตามเราคือตั้งสติ นั่งสมาธิภาวนานี้ไป “ถ้าผู้ใดปฏิบัติตามเรา อยู่ถึงภาคตะวันตกของชมพูทวีป ก็เหมือนอยู่ใกล้ๆ ตัวเราเลย”

กิจของสงฆ์ ข้อวัตรปฏิบัติ สัตเลขธรรม ๑๐ ความมักน้อยสันโดษ การขัดเกล้ากิเลส การต่างๆ การแสวงหาต่างๆ การกระทำของเราขึ้นมา อยู่กับครูอยู่กับอาจารย์มันเอาตรงนี้ เพราะอะไร เพราะการเคลื่อนไหวมีสติสัมปชัญญะ ไม่ใช่เหม่อลอยนะ ไอนี้มีปัญหาเยอะ พูดปากเปือกปาก และน้ำลายแตกฟองเลย แต่ตาเหม่อลอย เกอหมดเลย อย่างนี้หรือมีสติ ไอนี้มันโลกๆ คือมันไม่ได้ ออกมาจากใจ มันออกมาจากสามัญสำนึก ออกมาจากสัญญา ออกมาจากข้อมูลที่เราไปจับมาผิด จับมาถูก เพราะอะไร เพราะวุฒิภาวะจิตใจมันอ่อนแอ สิ่งใดออกมา เห็นกิริยาท่าทาง ลองฟังดูสิว่า

มันมีข้อมูลใหม่ มันมีความเท็จจริงอย่างไรในสิ่งที่เขาแสดงออกมานั้นนะ ชรรมะที่แสดงออกมา โมงบรูษแสดงธรรมออกมา มันมีแต่สิ่งที่จะทำให้เราผิดพลาดทั้งนั้นนะ

แต่ที่มันจริง สิ่งผิดพลาดเพราะอะไร เพราะมันไม่รู้ เราไม่รู้ขั้นตอนเลย ไม่รู้ว่าจิตสงบ เป็นอย่างไร จิตสงบยังไม่ว่าง อย่าว่าแต่พูดถึงนิพพานกันเลย จิตมันไม่สงบเข้ามา มันจะมีพื้นฐาน ยกขึ้นวิปัสสนาอย่างไร สิ่งที่ยกวิปัสสนาเป็นโศคาปัตติมรรค โศคาปัตติผล สกิทาคามิมรรค สกิทาคามิผล อนาคามิมรรค อนาคามิผล แม้จิตสงบยกขึ้นวิปัสสนาก็ยังไม่เข้าใจ แล้วก็บอกว่า “นี่จิตสงบเข้ามา แล้วก็ไปแก้กันที่วิชา ย้อนกลับเข้ามาเลย แล้วไปพลิกกันที่วิชา พอพลิก วิชาเป็นพระอรหันต์”...หันลงนรกกันหมด รับรองกัน รับประกันกัน แล้วก็หาเหยื่อกัน

ฟังแล้วเศร้าใจมากนะ เพราะมีคนมาพูดให้ฟังเยอะมาก ในการที่เขาพากันลงนรก แล้วคนที่ลงนรกก็ยังไม่รู้ว่าลงนรก การันตีเลยนะ “ไอ้ฉันพระอนาคามี นั่นพระอรหันต์”...หันลงไหน มันมีเหตุมีผลตรงไหนสักเหตุผลหนึ่งที่เป็นพระโศคาบัน แค่มันพิจารณากายปล่อยกายตามความจริง มันยังทำไม่ได้เลย ถ้าคนทำได้ สติมันมี คุณางวิสาขาเป็นพระโศคาบัน รักหลานมาก เพราะหลาน เป็นคนทำบุญแทน เป็นตัวแทนที่ทำบุญกุศล เป็นคนจัดการเรื่องบุญกุศลของนางวิสาขาเลย แล้วตายลง ตายก่อนนางวิสาขา นางวิสาขาร้องไห้ไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

“วิสาขา เธอเป็นอะไร”

“หลานตาย”

“อ้าว! ถ้าอย่างนั้นในโลกนี้ ในประเทศนี้ ในชมพูทวีป ถ้าเป็นหลานของเธอหมด เธอจะไม่ต้องร้องไห้ทุกวันเลยหรือ เพราะคนมันตายทุกวัน”

ได้สติปั๊บ กลับเลย นี่ถ้าเป็นพระโศคาบัน ถ้ามันมีสติ เวลาพระโศคาบันตายถึงไม่ตก อบายภูมิ เพราะมันกระเทือนมา เวลาคนจะตาย จิตจะออกจากร่าง พอจิตจะออกจากร่างมันจะบีบคั้น พอบีบคั้น มันสำนึกตัวทันทีเลย พอสำนึกตัวทันทีปั๊บ สติมาพร้อมเลย มันควบคุมใจได้ มันจะไปไหนล่ะ มันก็ไปในสิ่งที่ดีใจ แต่พวกเรามันไม่มีสติ มันไม่มีสัมปชัญญะต่างๆ เวลาพูดออกไป มันไม่เข้าใจอะไรเลย

ชรรมะ เวลาแสดงธรรมมันต้องมีเหตุมีผลที่เหมือนกับเงินจริง มันชำระหนี้ได้จริง ถ้าชรรมะแท้ ผม ขน เล็บ ฟัน หนัง กาย มันพิจารณาอย่างไร

“พิจารณากายตี จิตสงบแล้วพิจารณากาย”

เราไต่ยืนมาก ใครก็พูดคำนี้ “ทำจิตสงบนะ แล้วพิจารณากาย”

กายของใครล่ะ มันจะเป็นกระดูกหมูใช่ไหม กายในบาตรหรือ เวลาใส่มา ต้มหมู ซึ่งโครงหมูผัดพริกไทยมาหรือ พิจารณากายอย่างไร ไอนี้มัน ปฏิสงข โยฯ เวลาเราเห็นอยู่ในบาตร มันเป็นเนื้อสัตว์ พิจารณา ปฏิสงข โยฯ นี้เป็นของเน่าบูด เราฉันของเน่าบูด สิ่งของมันเป็นปัจจัยเครื่องอาศัยดำรงชีวิตเท่านั้น แล้วกายเป็นอย่างไร เห็นอย่างไร พุดไม่ถูกหรือ

“พิจารณากายตีคะ พิจารณากาย จิตสงบแล้วพิจารณากาย”

ก็ไม้กันไป พิจารณากาย พิจารณากายอย่างไร อย่างไรถึงพิจารณากาย แเบงก์ ๑๐๐ แเบงก์ ๑,๐๐๐ แเบงก์ ๕๐๐ แยกออกมา ไปไหนไป ๑๐๐ บาท ไปไหนไปละ ๕๐๐ บาท ไปไหนไป ๑,๐๐๐ บาท นี่ก็เหมือนกัน สมาธิเป็นอย่างไร ปัญญาเป็นอย่างไร

นี่เลขในแบงก์มันยังพุดไม่เป็นเลย มันยังรู้ไม่จริงเลย แล้วบอกว่ามีคุณธรรมๆ คุณธรรมอะไรของมึง แต่มันก็แปลกนะ ธรรมดาของสามัญสำนึก สังคมมันอ่อนแอลงเรื่อยๆ สังคมมันจะปลายแหลมไปเรื่อยๆ วุฒิภาวะของจิตมันจะต่ำต้อยไปเรื่อยๆ พอเห็นพระ เห็นคนไปเคารพศรัทธา มันก็เชื่อกันแล้ว มันไม่เอาเหตุเอาผลมาพิจารณา ถ้ามันเอาเหตุเอาผลมาพิจารณา เราจะเป็นประโยชน์กับเรา เราจะไม่เป็นเหยื่อของสังคม เราไม่เป็นเหยื่อของโลก ไม่อย่างนั้นเราเป็นเหยื่อของโลกกันหมด ถ้าเราเป็นเหยื่อของโลก เราจะไม่ได้อะไรหรอก

ปฏิบัติไปถึงที่สุดแล้ว เห็นไหม ชีวิตเรา คูตี สัตว์เขาจะเอาไปฆ่า เขาทาตีแดงไว้ที่กลางหลังเลย สูดท้าย ฆ่าตัวนี้ๆ แล้วถึงเวลาเข้าโรงฆ่ามันก็ต้องฆ่า ชีวิตเราเหมือนกัน ถึงเวลามัจจุราชมมา ต้องตายวันนั้นๆ ถึงวันนั้นมันจะรู้ว่าอะไรจริงอะไรปลอม พระอรหันต์ถึงเวลาตายมันจะรู้ว่ามันหันจริงหรือเปล่า ถ้ามันหันจริงขึ้นมา สิ่งของมันจะตาย มันไม่มีตายตั้งแต่ตรงนี้ มันตายตั้งแต่วันกิเลสตาย มันตายตั้งแต่วันที่เป็นพระอรหันต์ ถ้ากิเลสมันตายไปแล้ว ไม่มีอะไรตาย ที่นี้การกำหนดวันตาย คูตี อธิธาต ๔ ผู้ใดพิจารณาอธิธาต ๔ จะอยู่อีกกี่ปีหนึ่งก็อยู่ได้ ผู้ที่จะพิจารณาอธิธาต ๔ คือพระอรหันต์เท่านั้น

ผู้ที่ไม่ใช่พระอรหันต์ อธิธาต ๔ คือความทรงจำ จิตตะ วิมังสา อธิธาต ๔ คือจำได้แล้ว คิดตามเท่านั้นเอง แต่มันไม่เป็นอธิธาต ๔ ตามข้อเท็จจริง จิตตะ วิมังสา ความระลึกงูของใจ มัน

ควบคุมใจอย่างไร มันพัฒนาใจอย่างไร มันรั้งไว้อย่างไรที่จะไม่ให้จิตใจออกจากร่าง มันจะอยู่อีกกับหนึ่งก็อยู่ได้ อยู่ได้เพราะเหตุใด มันอยู่ได้เพราะมันทำจริงของมัน อิทธิบาท ๔ คือพระอรหันต์เท่านั้นที่จะทำอิทธิบาท ๔ ได้ แต่ถ้าเรายังไม่ถึง มันพูดแต่ปาก มันเป็นไปไม่ได้ สิ่งที่เป็นไปไม่ได้แล้วใครเป็นคนเชื่อว่ามันเป็นไปได้หรือเป็นไปไม่ได้ละ เพราะต่างคนต่างตาบอด ต่างคนต่างไม่รู้จริง

ถึงบอกว่า เราบวชมาแล้วเราต้องชวนขวย ต้องเอาความจริง หาความจริงให้ได้นะ ถ้าความจริง ข้อเท็จจริงที่เราารู้จริงได้ มันจะเป็นประโยชน์กับเรา ถ้าเรารู้จริงขึ้นมาไม่ได้ เราจะเป็นเหยื่อกับสังคม เหยื่อทั้งนั้นนะ เป็นเหยื่อ คุณติ คำว่า “เป็นเหยื่อ” เราจะเสียโอกาสของเรา เราจะโดนชักจูงไป เราเชื่ออะไร

ที่เชื่ออยู่นี้เราโต้แย้งมันสิ ทำไมถึงไม่เชื่อ สิ่งที่เป็นไป ทำไมถึงไม่เชื่อ ไอ้คนที่ถามๆ คนไหนบ้างที่มันได้ประโยชน์มา ที่ถามๆ ที่ตอบปัญหาหาค้นมา ใครได้ประโยชน์มา ก็คนไปถามก็ไม่น่าสงสาร เพราะเราอยู่ในเหตุการณ์เรื่องอย่างนี้มาเยอะมาก เรานั่งฟังอยู่ เขาตอบปัญหาหาค้นสังเวชมากนะ ไอ้คนถามก็เสียประโยชน์ คนตอบก็ไม่ว่าเรื่องอะไรเลย คนถามเขาไปทำธุรกิจของเขามา เขาได้แบงก์มาใบหนึ่ง เขามาถามว่า “แบงก์ใบนี้มันมีค่าราคาเท่าไร แบงก์ใบนี้มันจริงหรือปลอม”

ตอบแบบไหนมารู้ใหม่ ตอบว่า “แบงก์นี่คือกระดาษ กระดาษคือใช้ผลประโยชน์ได้”

มันไม่ได้บอกว่าแบงก์จริงหรือแบงก์ปลอมเลยนะ เวลามันตอบปัญหาหาค้นนะ เราไปนั่งฟัง โอ๊ย! ปวดหัว ปวดหัวไปหมดเลย

สังฆกรรมนะ เขาถามว่าแบงก์นี้จริงหรือปลอม ถ้าจริงหรือปลอม แบงก์นี้มันราคาเท่าไร ก็ตอบเขาไปสิ

เขาถามว่า “แบงก์นี้จริงหรือปลอม”

“แบงก์นี่คือกระดาษ กระดาษเปื้อนหมึก ใช้ประโยชน์ได้”

นี่ไปไหนมา สามวาสองศอก แต่ไอ้คนที่ฟัง “เออ! แบงก์นี้เป็นกระดาษ ใช้ประโยชน์ได้” มันก็เอาไปใช้ประโยชน์เลย จริงหรือปลอมก็ยังไม่รู้นะ

คนเอามาถามก็ไม่รู้ คนตอบก็ไม่รู้ แล้วมันก็เอาไปใช้ในท้องตลาดกัน ท้องตลาดนั้นมันก็โง่ ก็ใช้ได้อีก มันก็ศาสนาเสื่อมไง เสื่อมกันไปเรื่อยๆ เราถึงเข้าไม่ถึงความจริง

ถ้าเข้าถึงความจริง กระจายก็คือกระจาย ก็รู้ว่าเป็นกระจาย แต่ว่ากระจายมันมีค่าเท่าไร กระจายพิมพ์มาจากโรงงาน พิมพ์มาจากรัฐบาลมา หรือพิมพ์มาจากไอ้สิบแปดมงกุฎที่มันปลอมมา ถ้าเราเป็นผู้มีคุณธรรม เราทำงานธนาการชาติ เรามองที่เดียวก็รู้ ไม่ต้องถาม ยกกระจายขึ้นมา เห็นยังรู้เลย แค่นี้ที่อ้าปากมาก็รู้อยู่แล้ว ไอ้ที่ถามชักกันไปชักกันมา

จะบอกว่า ในเมื่อเหตุและผลรวมลงเป็นธรรม แต่ผู้ที่จะเข้าไปหาคุณธรรมจริงมันต้องมีหลักมีเกณฑ์ ถ้าเราไม่มีหลักมีเกณฑ์ กระแสสังคมก็เป็นอย่างนั้น เราก็เป็นเหยื่อในกระแสสังคม เพราะเราเกิดกับสังคม มนุษย์เป็นสัตว์สังคม แล้วถ้าไม่มีวิวัฒนาการ มันก็เป็นเหยื่อเขาไป มันถึงนำสังเวชใจ นี่ไง ศาสนาจะเสื่อม จะเสื่อมไปอย่างนี้ อนาคตนะ

กึ่งพุทธกาลศาสนาจะเจริญอีกหนหนึ่ง เจริญในใจของหลวงปู่มั่น หลวงปู่เสาร์ เจริญในใจของครูบาอาจารย์รามาวางกระแสสังคมจนสังคมเชื่อถือว่ามีอยู่ แล้วสิ่งที่อาศัยหลักอาศัยความเชื่อในครูบาอาจารย์ของเรา แล้วก็เกาะเกี่ยวกันไป แต่ตัวเองไม่สามารถสร้างหลักความจริงขึ้นมา

ถ้าตัวเองสามารถสร้างหลักความจริงขึ้นมา ไม่ต้องอาศัยกระแส เราพูดจากความจริงของเรา จุดยืนของเรา ประโยชน์ของเรา เห็นไหม แเบงก์จริงใบหนึ่ง มันมีคุณค่ากว่าแบงก์ปลอมทั้งโลก กระแสสังคม กระแสปลอมๆ นั้นนะ ไปตื่นเต๋นอะไรกับมัน ความจริงของเราสร้างขึ้นมาให้ได้ แล้วมันจะเป็นประโยชน์กับเรา เอวัง